Бусел

Андрій Малишко

Він прилітає з далекого краю,
Не спочиваючи, лине, лине,
Здається, на світі миліш немає,
Чим наше подвір’я, стара яворина.

Стоїть вона здавна, листом багата,
Бува, зашумить, а бува, не шелесне.
І от він шукає її, і хату,
І те, що прожито, як сон чудесний.

Спочине звечора в темному лузі,
Де в синій заводі чайка кигиче,
А потім купається собі в галуззі,
Гніздо лаштує, буслиху кличе.

Давно спарувались, як птиці гоже,
Пір’я назносять, кладуть між віток,
І хлопці вже чули (чи брешуть, може),
Як розмовляли вони про діток.

Таким його знаю. Люблю недаром
За крила міцні чи за бистре око
(Вбиває гадюку одним ударом,
А потім в небі кружляє високо).

Чи, може, за те, що у час негожий
Летить у гніздо, забуваючи втому?
Не смійтесь, я теж на бусела схожий
Такою ж любов’ю до отчого дому.